

Въ кжщи заварихъ само старата си майка и четиритѣхъ малки братови деца. Мизерията бѣше свила гнѣздо въ нашия старъ зенгински домъ. Мама остаряла, превила се одве, отъ горестъ по тримата ми братя, които сжщо бѣха на война. Малкитѣ деца, на най-голѣмия ми братъ, съ окжсани дрешки и недояли си, ме гледаха страхливо и не искаха да се приближатъ до менъ, охранената и облечена въ ново формено облекло. Миналата година, когато си идвахъ, тѣ се радваха на червения кръстъ, който се мждреше на гърдитѣ ми, а сега не искатъ да ме знаятъ.

Подарѣцитѣ, които имъ носѣхъ не имъ направиха толкова силно впечатление, колкото хлѣбътъ, що извадихъ отъ чантата си. Очичкитѣ имъ блѣснаха и едно по едно дойдоха получиха по филия отъ ржката ми и сгущени като сирачета въ едно отъ кюшетата на хаята бързо заядоха.

Зави ми се свѣтъ. Не можехъ повече да изтрая и съ мжка казахъ на мама:

— Нощесъ не съмъ спала, изморена съмъ, ще си легна. . . Тукъ съмъ цѣлъ месецъ. — Набързо се съблѣкахъ и се тръшнахъ на твърдото легло, а майка ми както правеше винаги, зави ме съ бѣлото алище и мълчеливо ме цѣлуна по челото. Една гореща сълза падна върху бузата ми. Тя плачеше отъ благодарностъ, че съмъ при нея, или пъкъ отъ мжка, че е останала сирота при три сина, не знаяхъ, но когато се отдѣли отъ менъ азъ отворихъ очитѣ си я проследихъ. Тя отиде въ хаята и колѣнчи подъ иконостаса и почна горещо да се моли, заобиколена отъ четиритѣхъ дечица, които начесто се кръстеха.

Вѣрата! Светата вѣра все още ги крепи. Боже! милосърдни, Боже! закрилай ги и имъ давай утѣха въ тия дни на всеобща горестъ. Крепи тѣхъ и народа въ вѣрата къмъ тебъ, защото изгубятъ ли и нея, ще станатъ твои нови разпнители.

26 Априлъ.

Изгрѣващото слънце блѣсна съ първитѣ си лжчи върху очитѣ ми и азъ се събудихъ. Нѣкаква ведрина